

vort Fædreland. Dersom vi skulde komme i det Tilfælde, at vi maatte sige, at vi havde Mistillid til det nuværende Ministerium, maae vi oppebie saadanne Facta, som berettigge os til at udtale det, og ikke alene gaae ud fra personlige Anskuelse, som kunne være feilagtige, og som man derfor ikke skal udtale, forinden man kan støtte dem til Facta. Jeg stemmer derfor af min fulde Overbeviisning for den ærede Forslagsstillers motiverede Dagsorden.

Flensborg: Jeg troer ikke, jeg bør sige Meget i denne Sag; der er allerede sagt Nok for og imod. De Discussioner, som nylig ere førte her og paa et andet Sted, have været saa udtømmende, ere førte med saamegen Dygtighed, og staae endnu saa levende for os, at den Gjentagelse heraf, som jeg kunde give den, neppe vilde styrke den Mening, hvorfor jeg vilde kæmpe.

Jeg har derfor kun reist mig, fordi jeg har anseet det for rigtigt offentligt at gjøre Rede for Grunden til, at jeg har sluttet mig til dem, der i sin Tid have indbragt Adressen her i Thinget. Jeg maa da erklære, at jeg, paa Sagens nærværende Standpunkt...

Formanden: Maa skee jeg turde gjøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at det Spørgsmaal, som her foreligger, er Antagelsen af Overgangen til en motiveret Dagsorden (Flensborg: Ja, Ja — meget rigtigt!), ikke selve Adressen.

Flensborg: Ja, jeg vil heller ikke tale om Adressen, men blot berøre min personlige Stilling til Sagen.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet, med Hensyn til Overgangen til Dagsordenen.

Flensborg: Jeg vil altsaa offentligt gjøre Rede for, hvorfor jeg har sluttet mig til dem, som have indbragt Adressen her i Thinget. Jeg maa da erklære, at jeg saaledes som Sagen endnu stiller sig ikke kan ansee Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 for en europæisk Nødvendighed; jeg kan ikke gjøre

det tværtimod Ministeriets egen Udtalelse om, at dette Actstykke er bleven til efter Ministeriets egen Anskuelse om Rigets sande Larm, ikke paa Grund af nogen ydre Lyng. Vel kunde derfor gjerne en europæisk Nødvendighed have begrundet hiin Ministeriets Anskuelse om Rigets sande Larm; men saalænge vi ikke see — jeg vil ikke sige, saadan Nødvendighed godtgjort ved Fremlæggelsen af de Forhandlinger, der have ledet til dette Resultat, men jeg vil blot sige: saalænge vi end ikke øine den Veien, der har ledet til det, der blev bitter Skuffelse — saalænge tør vi dog ikke gaae ud fra, at Kundgjørelsen er grundet i en europæisk Nødvendighed, og saalænge vi ikke tør det, men efter Ministeriets Udtalelser maae ansee Ministeriet som Kundgjørelsens nærmeste Ophav, saa spørger jeg: kunne vi formode, at det Ministerium, hvis Bærf hiin Kundgjørelse er, hiin Kundgjørelse, gennem hvilken der gaaer et slesvig-holsteensk Hjertelag, kunne vi troe, at dette Ministerium vil gennemføre den med et dansk Hjertelag, eller reittere med et Hjertelag, der er ligesaa meget dansk som slesvig-holsteensk. Af deres Frugter skulle I kjende dem, — saaledes lyder et gammelt sandt Ord; men af det nærværende Ministerium have vi ikke seet andre Frugter end Kundgjørelsen af 28de Januar — en Samling forblommede og uklare Antydninger, Bestemmelser, som vi have ondt ved at forene med Grundloven, med vor Nationalitetfølelse, og som i det Mindste efter Ordnes simple Betydning synes at præjudicere Danmark, berede Veien for et Slesvig-Holsteen. Det er Ministeriets Frugter. — Og nu den Stilling, hvori Ministeriet har sat sig til Rigsdagen, deels ved Tausshed, deels ved uklare Udtalelser, — saa ogsaa ved at optage den Mand i sin Midte, som tydeligt nok har lagt for Dagen, at han ikke har opfattet Betydningen af den ved Grundloven hjemlede Forsatning! Vi staae, uagtet alle vore Opfordringer, med Hensyn til vor Kundskab om vore politiske Forhold, endnu saagodtsom hvor vi støde, da vi her i Efteraaret samledes.